

soupisy a statistická data. Velmi přínosný je třeba datový přehled dějin Kožlan, který slouží k rychlé orientaci v historii města. Zejména starousedlíci pak ocení soupisy poddaných podle víry z roku 1651, berní rulu z roku 1653, soupisy vlastníků domů, ale také třeba vývoj počtu obyvatelstva v letech 1600–1950 (proč není pokračováno i v dalších letech?) a přehledy rychtářů a představených Kožlan od roku 1313 až do současnosti. A definitivní tečku za publikací představuje soupis použité literatury a pramenů, především archivních.

Jak již bylo v úvodu nastíněno, publikace představuje solidní práci, která historii Kožlan i její památky představuje více než dostatečně. Byť se jedná o společné dílo tří autorů (a podle obsahu víme, kdo kterou část zpracovával), není na první počtení znatelná žádná kvalitativní disproporce: text je čtivý, bez pravopisných či stylistických nedostatků, kvalitně byla provedena i redakční a grafická práce. Dvě výhrady bychom však mohli vůči publikaci vznést. První je obsahová, jelikož podle soudu recenzenta chybí ještě oddíl odkazující na významné rodáky či osoby, které v Kožlanech žily. Druhá je ryze formální, protože jestli se na publikaci něco nepovedlo, je to její vazba – při častějším používání se totiž poměrně snadno rozpadá. To je sice u publikace s předpokládanou delší životností vada poměrně nepříjemná, ovšem na její funkci, tím méně funkci informační či didaktickou, nemá naštěstí vliv. Celkově je tak třeba recenzovanou publikaci ocenit, autory pochválit a popřát jim hodně zdaru do dalších podobných publikačních počinů. A Kožlanským snad i trochu závidět, protože mít takto zpracovanou historii rozhodně není samozřejmostí.

Karel Řeháček

Jan KILIÁN a kol., *Horažďovice v raném novověku*, České Budějovice: Veduta 2019, 287 s.

Předkládaná publikace vznikla jako výstup ze Studentské vědecké konference z října 2019. Zároveň však reflektuje dlouhodobější badatelský zájem katedry historie Pedagogické fakulty Západočeské univerzity, která cíleně zadává závěrečné studentské práce k prohloubení znalostí o určitém mikroregionu. V tomto případě se pozornost zaměřila na město Horažďovice. Město ležící ve středním Pootaví na pomezí západních a jižních Čech má štěstí na bohaté množství různých pramenů, na nichž lze založit výzkum. Přestože byly v roce 1936 vydány obsáhlé dějiny města z pera dlouhodobého správce muzea Karla Němce, lze i v dnešní době najít řadu zajímavých témat, které doplňují obraz tohoto raněnovověkého města, jak dokázali spoluautoři recenzované kolektivní monografie.

Těžiště knihy leží na studentech a čerstvých absolventech katedry historie, kteří se svými tématy svědomitě vyrovnali. Na knize se ale kromě studentů podíleli i renomovaní historikové, kteří zde zužitkovali svůj dosavadní výzkum.

Knihy je členěna do několika tematických oddílů. V úvodní stati seznamuje čtenáře Michal Tejček s počátky města a nejstaršími dějinami Horažďovic. Jaroslava Kreuzerová, Petr Malecha a Michal Trnka sepsali seznam možných pramenů, z nichž lze zkoumat zdejší dějiny. Podobně Lenka Hálková a Barbora Jandová představily historiografii k Horažďovicím. V obou posledních případech se jedná spíše o lehce kompilační a pozitivistické příspěvky, ale ani na takovéto souborné a popisné soupisy nelze zapomenout a jsou pozdějšími historiky velmi oceňované.

Po obecnějších kapitolách následují již konkrétní případové studie. Stavební vývoj zdejšího zámku a přehled jeho majitelů sestavil Michal Man. Náboženskému životu města a jeho obyvatel se věnují následující tři články. Specifickému postavení horažďovické fary, správě městských kostelů a sporům o církevní jurisdikci se věnovala Lucie Buršíková. Na ní navázala příspěvkem o koexistenci dvou církevních řádů v jednom městě a blízko u sebe Ilona Hruběšová. Téma uzavírá článek Zuzany Kozákové, která na základě studia matričních knih sestavila několik demografických statistik, týkajících se sezónnosti křtů, svateb, úmrtí, nebo četnosti a oblíbenosti jmen a jejich vývoji v čase.

Další dva články jsou zaměřené na ekonomii. Jaroslava Škudrnová ukázala, odkud městu plynuly příjmy a jaké byly největší výdaje. Na to navazuje Šárka Bouřilová, která se zaměřila na konkrétní segment městské ekonomiky, a to pivovarnictví. Městskou správu v 17. století představila opět Jaroslava Škudrnová. V následujícím příspěvku seznámil čtenáře s prožitkem Horažďovic za třicetileté války, především s jejich dobytím císařskou armádou v roce 1619 a následných útrapách měšťanů, Jan Kilián. Historii horažďovických škol a špitálu přiblížili Jindřich Šlechta a Pavel Kozák.

Následují tři studie věnující se konkrétním horažďovickým rodinám a osobnostem. Barbora Hradová sestavila velice podrobnou genealogii tří rodů (Budeciové, Gregorové, Heritesové) doplněnou o poznatky z jejich řemeslného zázemí. Na rodinu Malkovských se zaměřily Marcela Týfová a Adéla Šmilauevová. Téma uzavírá opět Jindřich Šlechta příspěvkem o rodině Hollarových. Poslední příspěvek je představením umělecké reprezentace Šternberků v Horažďovicích taktéž od Jindřicha Šlechty.

Knihy se potýká s nevyváženou kvalitou příspěvků, která je dána převahou studentských a absolventských prací a autorskou nevypsáností, ale jako celek představuje velice přínosnou kolektivní monografii o historii významného města, na kterou budou moci navázat další badatelé.

Eva Němečková